

[Aksel Larsen.]

vi er alle ogsaa Antisocialister, for der er ingen af os, der vil Restriktioner for Restriktionernes egen Skyld! Det ærede Medlem skal lade være med at forsøge at bilde nogen ind, at Socialisme betyder Restriktioner for Restriktionernes Skyld; det har intet som helst med Socialisme at gøre. Det at være Socialist, det er noget helt andet, det er at ville en fornuftig Produktionsordning og en retfærdig Fordeling af Samfundets Goder. I en Tid som denne, hvor der er Vareknaphed, maa man have Restriktioner paa forskellige Omraader, men det betyder jo aldeles ikke, at man ønsker Kødrationering eller Brødrationering eller noget andet blot for at opretholde Rationeringen.

Saa er der endelig Typografstrejken, som ikke alene den højtærede Statsminister, men ogsaa andre Talere har beskæftiget sig en hel Del med, og de har jo alle sammen været saa uamaelig bekymrede for Ytringsfriheden. Maa jeg med delvis Gentagelse af, hvad jeg sagde i Gaar, have Lov til at erindre om følgende: For det første, der skal to Parter til at slaas, Typograferne kan ikke gøre det alene; men de, der er saa bekymrede for Ytringsfriheden, glemmer ustandseligt, at der er en Part, der hedder Arbejdsgiverforeningen og Københavns Bogtrykkerforening, og de glemmer samtidig, at der var engang i Fortiden, hvor vi havde Dagbladene standset i København paa Grund af Lockout, og da var der ingen, der hylede op om, at dette var den mest grufulde Knægtelse af Ytringsfriheden. Kun naar det er Typograferne, der strejker, er det Knægtelse af Ytringsfriheden. Videre: det er ikke Typograferne, der er Skyld i, at Arbejdsoverenskomsterne nu engang udløber omkring 1. Marts. Det er ikke Typograferne, der er Skyld i, at Forligsmanden ganske aabenbart totalt forsømte Mulighederne for at se at faa en fornuftig Forhandling i Gang og dermed om muligt undgaa Strejken. Det er ikke Typograferne, som har fastsat Landstingsvalget til Afholdelse den 1. April. Og det er ikke Typograferne, som har bedt en Del af de københavnske Dagblade om at melde sig ind i Arbejdsgiverforeningen. Det er saaledes fuldkommen urimeligt at kaste sig over Typograferne og tale om Typografernes sadistiske Lyst til at knægte Ytringsfriheden.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har sagt noget om, at en 7 Timers Dag og Genopbygning rimer ikke saa godt sammen. Jeg synes, man skal lade den Slags Tale ligge, navnlig eftersom Regeringens Spareplan forudsætter en Arbejdsløshed inden

for de typografiske Fag paa 1 500 Mand, saa hvad det angaar, faar vi nok det Arbejde gjort, der skal gøres, hvis Regeringen sætter sin Spareplan i Værk. Men i øvrigt ved det ærede Medlem udmærket vel, at Typograferne har opfattet deres Forslag som et Forhandlingsgrundlag og har været forhandlingsvenlige, men ikke har kunnet faa nogen Realitetsforhandling, fordi Arbejdsgiverforeningen, bistaaet af Forligsmanden, kun havde et eneste Svar at give til alle Krav og Ønsker, nemlig Nej.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger, at der er kun to Parter, som kan sikre, at Ytringsfriheden bevares — hvorved forstaaes, at de Blade i København, der er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen, kan faa Lov at udkomme nu under Valgkampen —, og det er Socialdemokratiet og De samvirkende Fagforbund. Jeg begriber ikke, hvorfor det ærede Medlem absolut vil gaa over Bækken for at hente Vand. Gaa til Arbejdsgiverforeningen, tal med Direktør Tuxen fra Københavns Bogtrykkerforening, gaa til „Berlingske Tidende“s Forretningsfører, eller tal med „Nationaltidende“, som er direkte subventioneret af Arbejdsgiverforeningen som Kamporgan mod de fagorganiserede Arbejdere. De er vel ogsaa Part i Striden. Hvorfor kan det ærede Medlem kun se den ene Side som den, der har Pligt til at søge at faa Strejken bilagt, men slet ikke se den anden Side?

Den højtærede Finansminister var noget pikeret over mine Udtalelser om de omtrent 500 Mill. Kr. i indirekte Skatter, som vi har faaet i den Tid, Regeringen har levet. Mine Beregninger var ikke rigtige, sagde Ministeren, og saa oplyste han, at vi i Virkeligheden kun har faaet en Forøgelse af de indirekte Skatter paa 225 Mill. Kr. i alt. Nu er jeg beklageligvis efterhaanden blevet vant til, at naar jeg faar Opstillinger fra Finansministeriet, har man glemt 100 Millioner her og posteret 100 Millioner forkert der, og jeg henstiller derfor til den højtærede Finansminister at gaa over til sine Embedsmænd og bede dem om at gaa Beregningerne igennem igen og se; om der ikke skulde være glemt nogle Penge. (*Finansministeren* [Thorvil Kristensen]: Behøves ikke!). Ministeren siger, at det behøves ikke, men saa skal jeg minde ham om en Post, som jeg kan huske uden at se efter i Papirerne.

Vi har foruden de Poster, den højtærede Minister nævnte, faaet en Forøgelse af Statsbanernes og Post- og Telegrafvæsenets Takster paa adskilligt over 100 Mill. Kr. (*Finansministeren*: Er det Skatter?). Ja, vel er det Skatter, hvisaarsag Staten faar